

המוות בא

אל הרצועה

הנוף נראה כרגיל — שדה תירס, העצים, שיחים ודוקרניים. המכונית הישנה של או"ם, המבהיקה בשמש, מסמנת את המקום. עוד כמה צעדים בשדה התירס — הנה הבור.

קוטרו כארבעה מטרים, עומקו כשני מטרים. בפנים עברי פח מעו תים, חוטים, חלק מוזב המטוס. הלהבות מכלות את שרידי ה"בנון. איש האו"ם, קצין צרפתי במכנסים קצרים, גרביים לבנות ומשקפיים, הופך ב"חלקים, רושם רשימות.

משועמם עומד ליד השברים שומר יחיד: מוטקבה ויינברגר, בן 24, מרחוב פינסקר 48, תל-אביב, מגלם את דמותו של המנצח — עטור זקן, צוואר עטוף כילה, התמקלע ע.ז. מתחת לבית-השחי. יחד עם שני קציני האו"ם, שני שוטרים ואוסף של סקרנים היגהרים אל המקום, הוא סורק את השטח. כל אחד מקוה למצוא את גופת הטייס.

גופה? לפני רגלינו קרע בד אדומה. משהו דבוק אליו. אנו רומזים לשוטר. הוא מכניס את הדבר לשק. אטיאט מתמלא השק עד חציו בחתיכות דומות. גופו של הטייס, שאף חלק ממנו אינו גדול יותר מאבן קטנה — חתיכות אדומות, חרוכות. פה ושם עצם קטנה, הכל מפוזר על מרחק של כמה מאות מטרים. לא יפה, לא נעים. שום מלתמה אינה יפה או נעימה.

מישהו מוצא טבלת-פח. וואמפייר, סידרה מספר 0147, יחידה מספר J00583—A/1 איש חיל-האוויר מרים אותה. מזכרת לטייס.

בסיעה של המש דקות, כאן נגמרת הצמחיה. חול לבן, קשה, מתחת לרגליים. הליכה של קילומטר. מעבר לרכס היחול הבא, הגבול. המטוס השני כמעט הגיע. הנה הוא מונח — מה שנשאר ממנו. שוב בור, שוב אתם שברים. החידוש היחיד:

„כך היא נפל!“ שני מתיישבים צעירים במשק השומרי-הצעיר כרמיה, מתארים את הקרב האווירי שעות ספורות אחרי המאורע. הם מחזיקים בידיהם את תרמילי הפגזים המצריים (20 מ"מ) המוכיחים כי הוואמפיירים הפגזו את חצר-הילדים. הדובר הממשלתי לא הודיע, משום-מה, על כך.

וואמפייר 147 מנקר בכרמיה

שני קני תותחים, תקועים היטב באדמה. ועוד משהו. על הארץ מונחת יד. פשוט יד, כלי גוף, כמו בחלום בלהות — כטיפחת חרוכה רק במקום בו רגילה המשטרה לקחת טביעה-אצבעות. לא הרחק מן המקום, היד השנייה, קמוצה לאנרוף. אגרוף שאינו מחוץ בר לשום זרוע, השטר בנימין ששון נוטל את הידיים, שם אותן בשק.

ק דבר אחד מעיב על השמחה במשק כרמיה: העתונים הודיעו במהדורותיהם הנחפזות הראשונות שהמטוסים היפלו מעל יד-מרזכי הסמוכה. מה יש? לא יודעים מה זה כרמיה?

מצב הרח מרומם מאד. רוב הצעירים, בני ה-25, מפוזרים בעמדות, ישנים על שמיכר-תיהם אחרי לילה של כוננות, כשנשקם מונח על ידם. ליד חדר האוכל רובצים אחדים על הדישא. סיפוריהם עודם טריים. עובדה מצטרת לעובדה, מאפשרת כמה מסקנות שנעלמו מעיני העתונאים וגם מעיני דבר הממשלה. תרמילים של פגזי 20 מ"מ מפוזרים ב"משק. אלה פגזי חיל-האוויר. אחדים נושאים כתיבת אנגלית (שנת יצור 1950). אלה מצריים. אולם ה"מצרים לא הספיקו לירות על הסילונים הישראליים. מסקנה: הם נתפסו בשעה שצללו לעבר המשק, בהפגוז את חצר הילדים. זה גם מסביר את הגובה הנמוך, שמנע בעודם להימלט אל מעבר לגבול אחרי שנפגעו. המטוסים הישראליים באו בעורפם, ירו עליהם מאחור, בזיחת של 20 מעלות. אחד ירה, השני חיפה עליו. המצרים כמה

היו? שלושה, או ארבעה. מזכרת אחת נשארה במשק. גם היא נעלמה מעיני כל העתונאים. ליד השער נפל שבר השמשה הפלאסטית. אליה גיחה דבורה קה מחצית פניו של הטייס השני: שערות שחורות, אוזן, צבע-עור ערבי שחום. תמונת זרעה. שמיל עוסף את העור בניר לבן, מחזיר אותו לחיק האדמה. אחר כך הוא חוזר לשמיכתו ונרדם בו במקום.

האו"ם בורק את השברים, יזנסה לנתח את פרטי הקרב הסילוני הראשון בישראל. למטה מספרים בני כרמיה לצוות העולם הזה, כיצר חזו במאורע.

עליה לרגל. בני הסביבה, ביניהם טג'משנה יעל, נהרו אל שברי המטוס מדרום למשק (למעלה) ובשדה תירס (למטה).

